

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

6 октомври 2021 година *

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Рамково решение 2005/214/ПВР — Изпълнение на финансовите санкции — Принцип на взаимно признаване — Член 5, параграф 1 — Правонарушения, които водят до признаване и изпълнение на решенията за налагане на санкции без проверка за двойна наказуемост на деянието — Член 5, параграф 3 — Правонарушения, за които държавата членка може да постави признаването и изпълнението на решенията за налагане на санкции в зависимост от двойната наказуемост на деянието — Проверка от изпълняващата държава членка на правната квалификация на правонарушението, дадена от издаващата държава членка в удостоверение, придружаващо решението за налагане на санкция“

По дело C-136/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег, Унгария) с акт от 12 март 2020 г., постъпил в Съда на 12 март 2020 г., в рамките на производство относно признаване и изпълнение на финансова санкция, наложена на

LU,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, L. Bay Larsen, C. Toader и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и R. Kissné Berta, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от M. Smolek, J. Vlácil и T. Machovičová, в качеството на представители,

* Език на производството: унгарски.

- за испанското правителство, от S. Jiménez García, в качеството на представител,
- за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll и C. Leeb, в качеството на представители
- за Европейската комисия, от M. Wasmeier и L. Navas, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 май 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24), наричано по-нататък „Рамково решение 2005/214“.
- 2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по искане на Bezirkshauptmannschaft Weiz (административен орган на район Вайц, Австрия), относно признаването и изпълнението в Унгария на решение за налагане на финансова санкция на унгарската гражданка LU за нарушение, извършено от нея в Австрия.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 1, 2 и 4 от Рамково решение 2005/214 гласят:
  - „(1) На заседанието си на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере Европейският съвет подкрепи принципа на взаимното признаване, който да се превърне в крайъгълен камък на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела.
  - (2) Принципът на взаимното признаване следва да важи за финансови санкции, които са наложени от съдебни или административни органи с цел улесняване изпълнението на такива финансови санкции в друга държава членка, различна от държавата членка, в която са били наложени.
- [...]
- (4) Настоящото рамково решение обхваща и финансовите санкции, които се налагат за нарушения на правилата за движение“.

4 Член 1 от Рамковото решение, озаглавен „Определения“, гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

a) „решение“ означава влязло в сила решение за плащане на финансова санкция от страна на физическо или юридическо лице, което:

[...]

ii) е взето от несъдебен орган на държавата по отношение на деяние, което е наказуемо по нейното законодателство, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;

iii) е взето от несъдебен орган на държавата по отношение на действия, които по нейното законодателство се наказват като правонарушения, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;

[...]“.

5 Съгласно член 4, параграф 1 от Рамковото решение:

„Едно решение заедно с удостоверението, което е предвидено в настоящия член, може да бъде предадено на компетентните органи на държава членка, в която физическото или юридическото лице, срещу което е постановено решението, разполага с имущество или получава доходи, обичайно пребивава, респ. — в случай на юридическо лице — има регистрирано седалище“.

6 Член 5 от Рамково решение 2005/214, озаглавен „Приложно поле“, предвижда в параграф 1, тридесет и трето тире, както и в параграф 3:

„1. Съгласно настоящото рамково решение следните престъпления, ако са наказуеми в решаващата държава и по начина, по който са определени в нейното право, водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост:

[...]

– поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата, включително нарушения на разпоредбите за времетраенето на управление и почивка на МПС, както и разпоредбите относно опасни товари,

[...]

3. В случаи, които не са уредени от параграф 1, изпълняващата държава може да постави признаването и изпълнението на едно решение — независимо от квалификацията на фактическите обстоятелства или от квалификацията на престъплението — в зависимост от това, че решението се отнася за действия, които съставляват престъпление по закона на изпълняващата държава“.

7 Член 6 от това рамково решение предвижда:

„Компетентните органи в изпълняващата държава признават решение, което е предадено в съответствие с член 4, без всякакви допълнителни формалности и незабавно предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, освен ако компетентният орган реши да предяви някоя от причините за отказ [за] признаване или [за] изпълнение по член 7“.

8 Съгласно член 7 от Рамковото решение, озаглавен „Причини за отказ [за] признаване или изпълнение“:

„1. Компетентните органи на изпълняващата държава могат да откажат признаването или изпълнението на решението, ако липсва удостоверението, предвидено в член 4, ако то е непълно или ако явно не съответства на решението.

2. Освен това компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че:

[...]

б) в някой от случаите по член 5, параграф 3 решението се отнася за деяние, което не съставлява престъпление по закона на изпълняващата държава;

[...]

3. В случаите, посочени в параграф 1 и параграф 2, букви в), ж), и) и й), преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение за отказ за признаване и изпълнение на решение изцяло или частично, той се консултира по подходящ начин с компетентния орган на издаващата държава и при целесъобразност отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима информация“.

9 Член 20 от Рамково решение 2005/214, озаглавен „Прилагане“, гласи в параграф 3:

„Всяка държава членка може да откаже приемането и изпълнението на решения, когато удостоверението по член 4 дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 от Договора. В този случай се прилага процедурата по член 7, параграф 3“.

10 Удостоверението по член 4 от Рамково решение 2005/214, което се съдържа в приложението към него, включва по-специално буква ж), в която издаващият орган трябва да посочи вида на решението за налагане на санкция (т. 1), да представи обобщено фактическото положение и описание на обстоятелствата, при които е извършено правонарушението (т. 2), и ако то съставлява едно или няколко престъпления, посочени в член 5, параграф 1 от това Рамково решение, да отметне съответното поле.

Унгарското право

- 11 Член 112 от az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. Törvény (Закон CLXXX от 2012 г. за сътрудничеството в областта на наказателното право между държавите — членки на Европейския съюз) гласи в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите в главното производство:

„Съдебно сътрудничество в областта на изпълнението е:

[...]

- в) съдебното сътрудничество за изпълнението на имуществена санкция или друго финансово задължение

[...]“.

- 12 Според член 113 от този закон изпълнението на съответната санкция или мярка се разглежда винаги когато трябва да се вземе предвид съдебното решение, постановено в друга държава членка.

- 13 Член 140/A, параграфи 3 и 4 от посочения закон предвиждат:

„3. В случаите на престъпленията, посочени в приложение 12, съдът не може да откаже да изпълни имуществената санкция, наложена от друга държава членка, с мотива че решението, с което е постановена санкция от тази държава, не може да бъде взето предвид, тъй като условието за двойна наказуемост не е изпълнено.

4. Параграф 3 се прилага *mutatis mutandis* и в случаите, когато органът на другата държава членка пристъпва към изпълнението на имуществена санкция, наложена в тази държава за деяние, съставляващо административно нарушение в същата държава. [...]“.

Австрийското право

- 14 Член 103, параграф 2 от Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 — KFG. 1967) (Федерален закон за моторните превозни средства) от 23 юни 1967 г. (BGBl 267/1967) в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите в главното производство (наричан по-нататък „KFG 1967“), гласи:

„Органът може да поиска информация относно самоличността на лицето, което в определен момент е управлявало превозно средство, идентифицирано чрез регистрационния му номер, или което е използвало ремарке, идентифицирано чрез регистрационния му номер, или което последно е паркирало превозното средство или ремаркетото на определено място преди определен момент. Тази информация, която трябва да включва името и адреса на съответното лице, се съобщава от притежателя по регистрация, а в случай на временно издадено свидетелство за управление или на управление, свързано с прехвърляне на превозно средство — от притежателя на разрешението; ако притежателят не е в състояние да предостави тази информация, той е длъжен да посочи лицето, което може да направи това и следователно е адресат на задължението за предоставяне на информация; информацията, съобщена от задълженото за предоставянето ѝ лице, не освобождава органа от задължението да я провери, когато това е необходимо с оглед на обстоятелствата по случая. Информацията трябва да бъде

предоставена незабавно, а в случай на писмено искане — в рамките на две седмици от получаването му; ако информацията не може да бъде предоставена без съответната регистрация, последната следва да бъде извършена. Правомощието на органа да изисква предоставянето на подобна информация има предимство пред правото да се запази мълчание“.

15 По силата на член 134, параграф 1 от KFG 1967:

„Който наруши този федерален закон [...] извършва административно нарушение и се наказва с глоба до 5 000 EUR, а при невъзможност тя да бъде събрана — с наказание лишаване от свобода до шест седмици“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 16 С акт за установяване на административно нарушение от 6 юни 2018 г., влязъл в сила на 1 януари 2019 г., административният орган на район Вайц налага на лицето LU финансова санкция в размер на 80 EUR в приложение на член 103, параграф 2 във връзка с член 134, параграф 1 от KFG 1967, тъй като в качеството си на притежател на регистрирано превозно средство, участвало в пътнотранспортно нарушение от 28 декември 2017 г. на територията на община Галисдорф (Австрия), е извършило административно нарушение, като не е отговорило в предписания от австрийското законодателство срок на искането на този административен орган да посочи името на лицето, което е управлявало или паркирало въпросното превозно средство.
- 17 Административният орган на район Вайц, в качеството си на компетентен орган на издаващата държава, изпраща решението за налагане на финансова санкция на Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег, Унгария), компетентен орган на изпълняващата държава, за да бъде то изпълнено. В удостоверението по член 4 от Рамково решение 2005/214, приложено към посоченото решение, административният орган на издаващата държава е посочил, че административното нарушение, във връзка с което е издаден актът за установяването му от 6 юни 2018 г., попада в категорията на нарушенията на „Кодекса за движение по пътищата“, предвидени в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.
- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег) има съмнения относно това може ли да се уважи искането на издаващия орган решението за налага на санкция да бъде изпълнено в Унгария, предвид дадената от този орган правна квалификация на правонарушението, във връзка с което е издаден актът за установяването му от 6 юни 2018 г., като нарушение на „Кодекса за движение по пътищата“. Всъщност посочената юрисдикция иска да се установи дали това нарушение действително попада в категорията на престъпленията, предвидени в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.
- 19 Запитващата юрисдикция признава, че в решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitiele Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансови санкции) (C-671/18, EU:C:2019:1054) Съдът е приел, че компетентният орган на изпълняващата държава не може да откаже да признае и изпълни решение за налагане на финансова санкция във връзка с нарушение на правилата за движение по пътищата по смисъла на въпросната разпоредба от Рамковото решение, когато санкцията е наложена на лицето, на чието име е регистрирано съответното превозно средство, въз основа на презумпция за отговорност, предвидена в законодателството на издаващата държава, стига тази презумпция да може да бъде оборена.

- 20 Тази юрисдикция отбелязва обаче, че по делото, по което е постановено това решение, санкцията е наложена в резултат на нарушение на правилата за движение по пътищата.
- 21 Положението в главното производство обаче било различно, тъй като деянията, за извършването на които е посочено лицето LU, представлявали по-скоро отказ да се съобрази то с разпореждане на компетентните австрийски органи да посочи самоличността на лицето, което е управлявало превозното средство към момента на извършване на нарушението, отколкото „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ по смисъла на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.
- 22 При тези условия разглежданото в главното производство нарушение можело да не попада в обхвата на нито едно от престъпленията, които водят до признаване и изпълнение на решенията за налагане на санкции без проверка за двойна наказуемост на деянието.
- 23 Освен това квалифицирането на посоченото нарушение като „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, представлявало прекалено широко тълкуване на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 и противоречало на целта на последното.
- 24 При тези обстоятелства Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли разпоредбата на член 5, параграф 1 от Рамково решение [2005/214] да се тълкува в смисъл, че ако издаващата държава членка посочи санкционираното деяние, като се позове на една от споменатите в тази разпоредба квалификации, органът на изпълняващата държава членка не разполага с никаква свобода на преценка да откаже изпълнението и трябва да пристъпи към него?
- 2) При отрицателен отговор на предходния въпрос, може ли органът на изпълняващата държава членка да приеме, че квалификацията на деянието, посочена в решението на издаващата държава членка, не съответства на съдържанието се в споменатото изброяване престъпление?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 25 Австрийското правителство изтъква, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като не позволява на Съда да определи дали отговорът на преюдициалните въпроси е необходим за решаването на спора в главното производство.
- 26 Всъщност според посоченото правителство целта на тези въпроси е да се установи дали запитващата юрисдикция може да откаже да изпълни разглежданото в главното производство решение за налагане на санкция в приложение на член 5, параграф 3 и член 7, параграф 2, буква б) от Рамково решение 2005/214, което означава преди това да се провери дали нарушението, за извършването на което е посочено лицето LU, попада в обхвата на някое от престъпленията, посочени в списъка по член 5, параграф 1 от това Рамково решение, и ако това не е така, дали съставлява престъпление съгласно правото на изпълняващата държава по смисъла на член 5, параграф 3 от посоченото рамково решение.

- 27 Преюдициалното запитване обаче не позволявало да се провери дали последното условие е изпълнено, тъй като запитващата юрисдикция не е уточнила дали извършеното от LU нарушение представлява престъпление от гледна точка на унгарското право.
- 28 В това отношение действително, видно от самия текст на член 267 ДФЕС, отправеното преюдициално запитване трябва да е „необходимо“, за да може запитващата юрисдикция да постанови „нейното решение“ по образуваното пред нея дело (решение от 26 март 2020 г., *Miasto Łowicz и Prokurator Generalny*, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 45).
- 29 В рамките на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, обаче само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Ето защо, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 12 май 2021 г., *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, т. 25).
- 30 Следователно въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, които той определя съгласно своите правомощия, и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 12 май 2021 г., *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, т. 26).
- 31 В настоящия случай, на първо място, следва да се отбележи, че преюдициалните въпроси се отнасят до тълкуването на разпоредба на правото на Съюза.
- 32 Второ, следва да се припомни, че тъй като преюдициалното производство няма за предмет тълкуването на национални законови или подзаконови разпоредби, фактът, че актът за преюдициално запитване не е напълно точен в описанието на националното право, не може да лиши Съда от правомощието да отговори на преюдициалния въпрос, поставен от запитващата юрисдикция (вж. в този смисъл решение от 1 декември 2005 г., *Burtscher*, C-213/04, EU:C:2005:731, т. 33).
- 33 Трето, налага се изводът, че независимо от въпроса относно условията за прилагане на член 5, параграф 3 от Рамково решение 2005/214, отговорът на Съда ще позволи да се изясни въпросът дали органът на изпълняващата държава разполага със свобода на преценка, позволяваща му да постави под въпрос правната квалификация на нарушение, дадена от издаващия орган, според която посоченото нарушение попада в списъка, предвиден в член 5, параграф 1 от Рамковото решение.
- 34 При тези условия и с оглед на съдебната практика, припомнена в точки 28—30 от настоящото решение, преюдициалното запитване е допустимо.

По същество

- 35 С преюдициалните си въпроси, които следва да се разгледат заедно, по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни влязло в сила решение, с което се налага финансова санкция, когато приеме, че разглежданото нарушение, както е квалифицирано и описано от органа на издаващата държава членка в удостоверението по член 4 от Рамковото решение, не попада в някоя от категориите, за които въпросният член 5, параграф 1 не предвижда проверка за съществуването на двойна наказуемост на деянието.
- 36 В това отношение следва да се припомни най-напред, както става ясно по-конкретно от членове 1 и 6 и от съображения 1 и 2, че Рамково решение 2005/214 има за цел да създаде ефикасен механизъм за трансгранично признаване и изпълнение на влезли в сила решения за плащане на финансова санкция от физическо или юридическо лице вследствие на извършването на някое от изброените в член 5 правонарушения (решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 37 По този начин целта на Рамковото решение е, без да се хармонизират законодателствата на държавите членки в областта на наказателното право, да се гарантира изпълнението на финансовите санкции в държавите членки благодарение на принципа на взаимно признаване (решение от 4 март 2020 г., *Bank BGŻ BNP Paribas*, C-183/18, EU:C:2020:153, т. 49).
- 38 Следователно системата на Рамковото решение се основана именно на принципа на взаимно признаване. По силата на член 6 от Рамковото решение последният принцип предполага, че държавите членки по принцип са длъжни да признават без всякакви допълнителни формалности решението за налагане на финансова санкция, което е предадено в съответствие с член 4 от въпросното рамково решение, и незабавно да предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, а причините за отказ за признаване или изпълнение на такова решение трябва да се тълкуват ограничително (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 39 От друга страна, следва да се припомни, че както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който самият се опира на реципрочното доверие между последните, имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (решение от 10 януари 2019 г., *ET*, C-97/18, EU:C:2019:7, т. 17 и цитираната съдебна практика).
- 40 В този контекст компетентният орган на изпълняващата държава членка по принцип е длъжен да признае и да изпълни предаденото решение и може в отклонение от общото правило да откаже да направи това само ако е налице някоя от изрично предвидените в Рамково решение 2005/214 причини за отказ за признаване или изпълнение (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 33).

- 41 Що се отнася до квалификацията на нарушението, във връзка с което е издадено съответното решение за налагане на санкция, следва да се отбележи, че съгласно текста на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 престъпленията, посочени в предвидения в тази разпоредба списък, водят до признаване и изпълнение на решенията, ако са наказуеми в решаващата държава и „по начина, по който са определени в нейното право“, без проверка за съществуването на двойна наказуемост.
- 42 Следователно органът на изпълняващата държава по принцип е обвързан от преценката на органа на издаващата държава относно квалификацията на разглежданото нарушение, по-специално по отношение на това дали посоченото нарушение попада в някоя от категориите престъпления, посочени в списъка по член 5, параграф 1 от Рамковото решение.
- 43 Така, след като органът на издаващата държава квалифицира дадено нарушение като попадащо в някоя от категориите престъпления, посочени в списъка по член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, и предаде решението, с което се налага санкция за извършеното нарушение, в съответствие с член 4 от посоченото рамково решение, органът на изпълняващата държава по принцип е длъжен да признае и изпълни посоченото решение.
- 44 Подобен извод се потвърждава от анализа на контекста, в който се вписва член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214. Всъщност, от една страна, както става ясно от текста на член 7, параграф 1 от Рамковото решение, причините за отказ за признаване или изпълнение са изрично предвидени в него. От друга страна, по силата на член 7, параграф 3 от въпросното Рамково решение в случаите, посочени в член 7, параграф 1, преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение за отказ за признаване и изпълнение на решението, той е длъжен да се консултира по подходящ начин с компетентния орган на издаващата държава и при целесъобразност отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима допълнителна информация.
- 45 Освен това тълкуване на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, което би позволило на органа на изпълняващата държава да извърши собствена квалификация на разглежданото нарушение от гледна точка на неговото национално право, би било в противоречие с принципа на взаимно доверие, на който се основава Рамковото решение и който има основно значение в правото на Съюза, както и с изискванията, свързани с доброто функциониране и ефективността на системата за взаимопомощ, установена с посоченото рамково решение.
- 46 В случая запитващата юрисдикция има съмнения относно това дали извършеното от LU нарушение може да попадне в категорията на престъпленията, посочени в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214. По-специално тази юрисдикция смята, че органът на издаващата държава членка е направил прекалено широко тълкуване на посочената категория, което не може да включва нарушенията, имащи само косвена връзка с безопасността по пътищата и които, подобно на разглежданото в главното производство, представляват повече отказ дадено лице да се съобрази с разпореждане на органа, отколкото „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“.

- 47 От информацията, с която разполага Съдът, обаче става ясно, от една страна, че въз основа на член 103, параграф 2 от KFG 1967 органът на издаващата държава членка е квалифицирал разглежданото в главното производство нарушение като поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата, по смисъла на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.
- 48 От друга страна, актът за преюдициално запитване, първо, не представя никакви данни, позволяващи да се приеме, че удостоверение по член 4 от Рамково решение 2005/214 очевидно не съответства на решението за налагане на санкция за пътнотранспортното нарушение, извършено на 28 декември 2017 г., и второ, само посочва, че издаващият орган е дал прекалено широко тълкуване на категорията престъпления по член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамковото решение. Ето защо не изглежда конкретният случай да попада в някоя от хипотезите, предвидени в член 7, параграф 1 от Рамковото решение, в които органите на изпълняващата държава могат да откажат да признаят и изпълнят решението за налагане на санкция.
- 49 При тези условия органът на изпълняващата държава членка не може да откаже да признае и изпълни изпратеното му решение за налагане на санкция.
- 50 Следва обаче да се припомни, че в съответствие с член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214 компетентният орган на издаващата държава членка може, когато удостоверението по член 4 дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 ДЕС, да откаже да признае и изпълни решението. В този случай преди това той трябва да поиска всяка необходима информация от органа на издаващата държава членка в съответствие с член 7, параграф 3 от Рамковото решение. За да се гарантира полезното действие на Рамковото решение, и по-специално зачитането на основните права, органът на издаващата държава членка е длъжен да предостави тази информация (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 44 и 45).
- 51 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че с изключение на някоя от изрично предвидените в това рамково решение причини за отказ за признаване или изпълнение, органът на изпълняващата държава по принцип не може да откаже да признае и изпълни влязло в сила решение, с което се налага финансова санкция, когато в удостоверението по член 4 от посоченото рамково решение органът на издаващата държава е квалифицирал разглежданото нарушение като попадащо в някоя от категориите престъпления, за които въпросният член 5, параграф 1 не предвижда проверка за съществуването на двойна наказуемост на деянието.

По съдебните разноски

- 52 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че с изключение на някоя от изрично предвидените в това рамково решение причини за отказ за признаване или изпълнение, органът на изпълняващата държава по принцип не може да откаже да признае и изпълни влязло в сила решение, с което се налага финансова санкция, когато в удостоверението по член 4 от посоченото рамково решение органът на издаващата държава е квалифицирал разглежданото нарушение като попадащо в някоя от категориите престъпления, за които въпросният член 5, параграф 1 не предвижда проверка за съществуването на двойна наказуемост на деянието.

Подписи